

1. Vše je rozladěno

Radegastovou Hvězdnou svatyní zněla Píseň Všehomíra a osvětlovaly ji Svaté obně nízce planoucí mezi oblouky bran. Dvanáct lomených oblouků ze zlaté skaliny vyrůstalo z temně modré podlahy a nad nimi se klenula zlatá skalinová bář posetá hvězdami.

Za každým obloukem se do bloubí táhly další a další oblouky se Svatými obně.

A vtom se Svaté obně rozestoupily a zeslábly - do Svatyně vcházelo dvanáct mužů v tmavomodrých hvězdnatých pláštích.

Muži ozbrojení skalinovými meči stanuli v kruhu uprostřed a klenba potemněla. Po chvíli se obně znovu rozplápolaly, klenba se vytratila a Radegastova svatyně se otevřela do Všehomíra: hvězdy, shluky hvězd, souhvězdí, mlhoviny jako drahokamy se skvěly na temném pozadí.

Nato mezi muže přišel mudrc v tmavě modrém hávu, aby od nich vyslechl zprávy o dvanácti koncích nekonečného Všehomíra, o jedné jediné hvězdě a směsi plynů v moři temné látky. A vlastně ještě o něčem, co se v každém věku vrací...

Jeden z mužů se obrátil na mudrce s výzvou: „Nedá se odhadnout, kam a jakou rychlostí se Zmar k Zemi přiblíží. Přivolej, Radíme, našeho velitele Jovana.“

Tomáš si zabláceným rukávem otřel zkrvavělý obličej a rozběhl se ulicí. Den byl stejně ponurý jako jeho nálada. U Betlémské kaple musel zastavit. Sotva popadal dech, stále krvácel z nosu i obočí.

Milý pane Huse, bránit pravdu je opravdu bolestivé, pomyslel si při pohledu na kapli a proběhl podloubím do dvora, k vývěsnímu štítu s čajníkem.

Při vstupu do čajovny se rozcinkala něžná zvonkohra. Uvnitř vládlo příšeří a klid: vstupní místnost zela prázdnotou, v té napravo Anka právě obsluhovala u krbu nějakou dvojici. Toma si všimla jen maně.

„Panebože, co se ti stalo?“ vyhrkla, když k němu došla, a byla ráda, že ho zákazníci nevidí. Honem ho odvedla do kuchyňky.

„Zmlátili mě. Jirchář a ty jeho... Au!“ Tomáš si s obtížemi sedl. „Počkali si na mě na hřbitově.“

„Cos tam proboha dělal?“

„Měl jsem tam rande. Au au,“ sténal, když mu začala mýt obličej.

„Tiše,“ peskovala ho. „Jestli sem přijde šéf a uvidí tě, určitě mě vyhodí. A kdybych o tuhle brigádu přišla, tak to už by byl opravdu konec.“

„Jaký konec?“ nechápal.

Anka sevřela rty, mávla rukou a podala mu sáček s ledem. „Svlékni si tu špinavou bundu a tohle si přilož na obočí,“ přikazovala mu. „Hele, a proč jsi nešel domů?“

„Au,“ zaskučel. „Já tam šel, ale zapomněl jsem si klíče. Zvonil jsem, jenže Dan neotvíral a navíc jsem se nelíbil policajtům, asi si mysleli, že chci krást. Chtěli po mně občanku a tu jsem neměl, tak si mě zapsali a já se radši klidil,“ vrhl na ségru zoufalý pohled.

Vtom chtěli zákazníci platit a Anka Toma opustila. Když se vrátila, její šéf pan Pavlásek servíroval Tomovi čaj. Oddychla si úlevou.

Pan Pavlásek ještě Anně přikázal, ať dá vědět nahoru manželce, kdyby to krvácení nepřestávalo. Může zajet s bratrem na chirurgii, aby mu to zašili.

Sourozenci zůstali v podvečerní čajovně sami.

„Co proti tobě má ten Jirchář? A proč jsi randil na hřbitově? A s kým?“ vyzvíдалa Anka.

Tomova modrozelená aura na některých místech nervózně zčervenala. Vzdychl: „Jirchář je na mě pořád naprdnutej, že i když nemůžu sáhnout na počítač, stejně

jsem ho už počtvrtý porazil v tý programovací soutěži. A včera se do mě zase navážel kvůli Nemetonburku a kvůli dědovi. Prý dal náš děda tu sklárnu komunistům dobrovolně, takže mu v ní dovolili, když se vrátil z lágru, pracovat. Celá jídelna se bavila, jak jsem byl vzteklej, a Dan a kluci mě drželi, abych se s ním neporval. A pak začal urážet Dana, že je chudej a že nás vyžírá a bydlí v našem baráku na Malý Straně. Jestli prý nám za to uklízí.“

Ance zatrnulo u srdce: Co když se Danek za tohle se mnou rozejde?

„A nakonec mi řek, že nás Loukoskejch je na světě náak moc, že kousek od hrobu jeho babičky taky leží nějaký Loukoský. A proto jsem tam vzal Kamilu na rande.“

„Která je Kamila?“

„Ta... zrzavá,“ odpověděl váhavě a pak pokračoval: „Ten hrob jsme pořád nemohli najít a najednou tam byl Jirchář se čtyřma dalšíma a vrhli se na mě. Kamila utekla. A oni mě takhle zřídili. Nejdřív jsem se nemoh ani hnout, ale našel mě hrobník, doved mě k sobě a dal mi prcka něčeho, co mě postavilo na nohy. Všechno jsem mu vyprávěl, co se mi stalo, i o tom hrobě. A představ si, že tam fakt je! Je v něm pohřbený Žitomir Loukoský, umřel ve čtyřech letech, narodil se stejně jako Lukáš a byl to strejdův syn.“

Anka nad čištěním bráchovy bundy ztuhla.

Tomáš ale ještě zdaleka nekončil: „Ten hrobník už tam dělá skoro čtyřicet let a na tenhle pohřeb si pamatuje. Oficiálně toho chlapečka zabil elektrické proud, ale prý měl kolem kotníků a kolem zápěstí divný spálený kruhy!“

Anka zavřela oči a srdce se jí divoce rozbušilo. Jako před čtyřmi lety Lukáš v Benátkách!

„Vzpomínáš, jak nám Luky s Týnou vyprávěli tu báji od Štěstěny?“ zašeptala.

Tomáš kývl: „Prý jim to vyprávěla, aby zapomněli na něco, co se stalo... A Luky ještě mluvil o nějakém malém klukovi, že se s ním porval, pamatuješ?“

„To byl náš bratranec,“ špitla Anka.

„A na tom hrobě byly čerstvý kytky, někdo se o něj určitě stará.“

Anka sevřela Tomovu bundu. V kapse ucítila nějaké papíry: byla to seminární práce z biolky. Vždyť kvůli ní včera jel do Loukosu a dneska ráno zpátky do Prahy! Měl ji odevzdat...

„Jsem to nestih,“ utrousil.

Anka zakroutila nechápavě hlavou.

„Přijel jsem až po obědě a biolkáře jsem už nezastih, tak jsem šel rovnou na to blbý rande,“ bručel.

„Tys zaspal?“ udeřila rovnou.

„Ne. Já... totiž... On Lukáš...“ lezlo z Tomáše, „on strašně chlastá!“

Anka se nevěřícně zamračila.

„Fakt, nekecám,“ začal vyprávět. „Doma byli jako vždy jen babča s dědou. Ráno, když jsem vstal, byl už děda ve sklárně a babička šla na krev na lačno. Když jsem odcházel na autobus, telefon. Ze záchytky! Že tam mají Lukáše. Tak jsem dědovi sebral klíčky, nastartoval a pro bráchu dojel. Já myslel, že má noční, a on pařil v tom motorestu za Loukosem. Byl jak dělo. A na záchytce mi doktor řek, že to není poprvé, ale tutlají to. Domů jsem ho dovez v pohodě, chrápal na zadní sedačce, ale než jsem ho dostal do postele, byl jsem totálně vyčerpanej. Pak jsem mu udělal vizitu ve skříních. Člověče, on měl všude flašky! I plný! Tak jsem vzal bágel a začal je vynášet,“ zajíkl se.

Anka se na stoličce schoulila do sebe.

„A do toho zas telefon,“ pokračoval. „Giovanni. Chtěl tátu nebo dědu nebo Lukáše. Řek jsem, že jsem jediný doma, a on, že zítra večer přiletí s Justýnou a ona na Nemetonburku zůstane... Napořád.“

„Oni se rozcházejí?“ vytřeštila Anka oči.

„Ne,“ zakroutil hlavou. „Giovanni povídal, že jak pořád chodili na nějaká ta vyšetření, proč pořád nemůžou mít děti, když jsou oba zdraví, tak po tom, co se jim nepovedlo ani to zkumavkový dítě a Týna byla pořád nemocnější a slabší, poslal je jeden doktor na nějaké měření. A tam zjistili, že mají nějaké opačné náboje a ten Giovanniho je mnohem silnější a Justýnu vlastně zabíjí. Jestli spolu zůstanou, ona může... může umřít... Mluvil jsem i s ní, byla taková – tichoučká...“

Tomáš umlkl a Anka se vysmrkala.

„Když jsem dotelefonoval, Lukáš vlezl do dveří. Tak jsem mu vynadal a on se normálně rozbřečel, že Maju už nikdy neuvidí a Týna je pořád pryč... A on že je pořád jen v nemocnici nebo na hradě. Tak jsem mu řekl, že se Justýna vrací. Nejdřív mi vůbec nevěřil... A pak přísahal, že do zítřka do večera si nedá ani kapku. Ale já se radši do Loukosu vrátím a dohlídnu na něho. Pro Týnu pojedem na letiště oběma auty a ty tady s Danem počkáš, aby nás bylo víc na ty věci, co si přiveze. Stěhuje se zpátky natrvalo, tak toho bude mít fůru.“

Anka odběhla rozsvítit do čajovny lampičky, a když se vrátila, zůstala opřená o dveře. „Víš, Tome, že se říká, že všechno zlé je pro něco dobrý? Snad Lukáš přestane pít, když se mu vrátí Justýna...“ Najednou se rozbřečela. „Tome, oni mě ve škole dál nechtějí. Dneska mi to řekli v ředitelně, prý ve všech hudebních předmětech znám falešně. A ať si dojdu k doktorovi, jestli nemám něco s ušima. Tomáši, něco se děje. Už to trvá pár týdnů, poslouchala jsem rádio a vtom jsem zaslechla štěbetání ptáků jako u Svjatogora. A pak se rádio rozladilo a od té doby mám problémy ve škole. A všechna hudba v rádiu i v televizi je rozladěná. A ve škole jsou taky všichni nějak rozladění. Když už jsem se konečně naučila zvládat tu cukrovku, tak se mi stane tohle.“

„Kašli na ně,“ řekl rezolutně Tomáš. „Jednou budeš mít takový úspěchy, že puknou závisť. Zatím můžeš u nás dělat kastelánku. Paní Křížová by ráda šla do důchodu.“

Anka se přes slzy usmála: „To je fakt. A na, tohle si vezmi. Dala mi ho tenkrát Svetozara.“

Vytřeštil oči: podávala mu zlatý prsten s rubínem.